

การพัฒนาคุณลักษณะการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem) ของผู้เรียนระดับ
ชั้น ปวช.2 ที่เป็นผู้เรียนเก่ง ในวิชาคอมพิวเตอร์เพื่องานอาชีพโดยวิธีเพื่อนช่วยเพื่อน

ผู้วิจัย นางสุจิตรา อมรสุวรรณ

สถานที่ทำงาน วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีลำพูน

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาคุณลักษณะการเห็นคุณค่าในตนเอง(Self - Esteem) ของผู้เรียนระดับชั้น ปวช.2 ที่เป็นผู้เรียนเก่ง ในวิชาคอมพิวเตอร์เพื่องานอาชีพโดยวิธีเพื่อนช่วยเพื่อน และมีเป้าหมายว่าผู้เรียนจะมีคุณลักษณะการเห็นคุณค่าในตนเอง(Self - Esteem) เพิ่มขึ้น

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาที่เรียนวิชาคอมพิวเตอร์เพื่องานอาชีพ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีลำพูน อำเภอแม่ทา จังหวัดลำพูน ที่เป็นผู้เรียนเก่งจำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ รูปแบบการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน, ใบงานประกอบกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน, แบบประเมินผลงานผู้เรียน และแบบวัดคุณลักษณะการเห็นคุณค่าในตนเอง(Self - Esteem) ข้อมูลที่รวบรวมได้วิเคราะห์โดยใช้ค่ามัธยเลขคณิต

ผลการวิจัยพบว่า

หลังการเรียนโดยใช้โดยวิธีเพื่อนช่วยเพื่อน ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของผู้เรียนเก่งทุกคนมีค่าสูงขึ้น แสดงให้เห็นว่า การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถพัฒนาคุณลักษณะการเห็นคุณค่าในตนเอง(Self - Esteem) ของผู้เรียนระดับชั้น ปวช.2 ที่เป็นผู้เรียนเก่ง ในวิชาคอมพิวเตอร์เพื่องานอาชีพให้เพิ่มขึ้นได้จริง

ความเป็นมาของการวิจัย

ในการเรียนการสอนวิชาคอมพิวเตอร์เพื่องานอาชีพ ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เป็นวิชาคอมพิวเตอร์พื้นฐานวิชาแรก que ผู้เรียนจะสามารถนำความรู้ไปใช้ในการเรียนระดับสูงต่อไป การเรียนเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์นั้นต้องการความตั้งใจและสมาธิค่อนข้างมาก เป็นเรื่องยากสำหรับผู้เรียนที่ไม่เอาใจจดจ่ออยู่กับบทเรียนได้นานๆ ในระยะแรกของการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ ผู้เรียนอาจตื่นเต้นที่ได้ใช้คอมพิวเตอร์ในการเรียน อาจสนุกกับบทเรียน แต่สักระยะหนึ่ง อาจเป็นไปได้ว่าผู้เรียนจะเริ่มเบื่อ และไม่อยากเรียนคอมพิวเตอร์ (ครุฑิต มาลัยวงศ์, 2538, หน้า 50) ในขณะที่สภาพความเป็นจริงของการเรียนในห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ ในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีลำพูน ที่ผู้เรียนในวิชาคอมพิวเตอร์เพื่องานอาชีพต้องใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ 1 เครื่องต่อผู้เรียน 2 คน ผู้สอนพบว่าผู้เรียนจะมีความแตกต่างระหว่างบุคคลค่อนข้างมาก โดยที่บางคนสามารถเรียนและทำงานที่มอบหมายได้ในเวลาอันรวดเร็ว ในขณะที่ผู้เรียนบางส่วนใช้เวลามากในการทำงานขึ้นเดียวกัน ซึ่งเนื่องจากส่วนใหญ่ของผู้เรียนที่ทำงานได้ช้าเป็นชาวไทยภูเขาที่ไม่เคยมีพื้นฐานในการใช้คอมพิวเตอร์มาก่อน ดังนั้นจึงทำให้ผู้เรียนเก่งบางคนรู้สึกเบื่อหน่ายในการรอเพื่อน และหาทางออกโดยการแอบเล่นเกมหรือขออนุญาตออกไปนอกห้องบ่อยครั้ง ผู้วิจัยเห็นว่าควรได้มีการช่วยเหลือผู้เรียนที่เรียนอ่อนและในขณะเดียวกันสามารถพัฒนาผู้เรียนเก่งไปพร้อมๆ กัน โดยให้ผู้เรียนเก่งเหล่านี้ได้พัฒนาคุณลักษณะการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem) ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน que ให้ผู้เรียนเก่งติวให้ผู้เรียนอ่อนโดยใช้วิธีเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ผู้วิจัยคาดว่าน่าจะช่วยพัฒนาและแก้ปัญหาด้านการเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน การยอมรับความอ่อนด้อยของเพื่อน และความภาคภูมิใจที่ได้ช่วยเหลือผู้อื่น ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่นในทางที่ดี ช่วยให้อารมณ์ภาคในการเรียนมีความกระตือรือร้น มีการช่วยเหลือกัน ผู้เรียนมีบทบาททางการเรียนมากขึ้น ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณลักษณะเก่ง ดี มีความสุข ผู้เรียนเก่งที่มีคุณลักษณะด้านการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem) ย่อมจะสามารถเป็นผู้ที่อยู่ในสังคมอย่างมีคุณค่าและสามารถพัฒนาตนเองได้ดียิ่งขึ้น ในด้านอื่นๆ ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนาคุณลักษณะการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem) ของผู้เรียนระดับชั้น ปวช.2 ที่เป็นผู้เรียนเก่ง ในวิชาคอมพิวเตอร์เพื่องานอาชีพโดยวิธีเพื่อนช่วยเพื่อน และมีเป้าหมายว่าผู้เรียนจะมีคุณลักษณะการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem) เพิ่มขึ้น

การตรวจเอกสาร

วิธีการสอนซ่อมเสริม

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้เสนอแนะวิธีการซ่อมเสริม ซึ่งสอดคล้องกับวิธีการของสมศักดิ์ สิ้นธุระเวช (อ้างใน สุจิตรา อมรสุวรรณ 2545 หน้า 18) ดังนี้

1. การสอนแบบตัวต่อตัว เป็นวิธีที่ดีที่สุด เพราะผู้สอนสามารถเลือกใช้ถ้อยคำหรือวิธีการได้เหมาะสมกับนักเรียน สามารถชักจูงความสนใจของนักเรียนได้อย่างใกล้ชิดสามารถสอนได้ตรงตามที่นักเรียนกำลังมีปัญหานอกจากครูผู้สอนจะเป็นครูประจำชั้นหรือครูประจำวิชาแล้วถ้าหากให้ครูคนอื่น ๆ สอนได้ก็ยิ่งดี เพราะผู้สอนจะให้ความรู้ความเข้าใจแก่นักเรียนในแนวใหม่

2. การสอนเป็นกลุ่มย่อยเพื่อความสะดวกในการจัดนักเรียนที่มีปัญหาเหมือน ๆ กันอยู่ในกลุ่มเดียวกัน กลุ่มหนึ่งประมาณ 2-3 คน ผู้สอนอาจใช้วิธีสอนและให้งานสลับหมุนเวียนกันไปทีละกลุ่มเพื่อให้นักเรียนได้ช่วยแก้ปัญหาทำความเข้าใจในบทเรียนซึ่งกันและกัน ไม่ทำให้เกิดความรู้สึกปมด้อยหรือปมเด่น ผู้สอนอาจให้ผู้สอนแทนหมุนเวียนกันได้

3. นักเรียนสอนตนเอง โดยคัดเลือกนักเรียนเก่งช่วยสอน งานตัวต่อตัวหรือสอนเป็นกลุ่มย่อย ซึ่งทำให้การถ่ายทอดความรู้เข้าใจง่ายขึ้น เพราะนักเรียนใช้ภาษาระดับเดียวกัน และทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อเพื่อนนักเรียนด้วยกัน นอกจากครูผู้สอนจะให้นักเรียนชั้นเดียวกัน อาจให้นักเรียนระดับชั้นที่สูงกว่าช่วยสอนก็ได้

4. แบบเรียนสำเร็จรูปเหมาะสมสำหรับในกรณีที่นักเรียนมีปัญหาเป็นบางเรื่อง

5. สมุดแบบฝึกหัดเรียนด้วยตนเอง คล้ายกับแบบเรียนสำเร็จรูป เพราะมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดเป็นการฝึกทักษะให้มากยิ่งขึ้น

6. มอบหมายให้ทำกิจกรรมเพิ่มเติม โดยอาจมอบหมายงานบางอย่างให้ทำ เช่น ทำแบบฝึกหัดที่มีระดับความยากง่ายใกล้เคียงกับความสามารถของนักเรียน ให้ทำที่บ้านหรือที่โรงเรียนตามความเหมาะสม

จะเห็นว่านักเรียนสอนกันเอง โดยคัดเลือกนักเรียนเก่งช่วยสอนนับว่าเป็นวิธีที่เหมาะสมกับผู้เรียนระดับประกาศนียบัตรอย่างยิ่ง

ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง

พฤติกรรมของบุคคลที่มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูงได้ดังนี้ว่า เป็นคนว่องไว ชอบแสดงความคิดเห็น เป็นฝ่ายเปลี่ยนหรือชักนำผู้อื่นมากกว่าเป็นผู้ตาม มีความริเริ่มสร้างสรรค์ ฟังตนเองได้ มีความเป็นผู้นำ ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น มีทัศนคติที่ดีและมีความหวังดีต่อผู้อื่น มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความวิตกกังวลต่ำ เสียสละเพื่อส่วนรวมและปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ต่างๆ ได้ง่าย

งานวิจัยของนักการศึกษาหลายท่านพบว่าเด็กที่มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูงมักเป็นเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่าเด็กที่มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ เนื่องจากการเห็นคุณค่าในตนเองทำให้นักบุคคลมีความทะเยอทะยานมากขึ้น มีการตั้งระดับความคาดหวังสูงและมีทัศนคติที่ดีต่อความสามารถของตน ทำให้ไม่ล้มเลิกความตั้งใจง่ายๆ เมื่อมีอุปสรรคต่างๆ แต่จะพยายามต่อไปจนประสบความสำเร็จ

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มเป้าหมาย

นักศึกษาที่เรียนวิชาคอมพิวเตอร์เพื่องานอาชีพ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547
ที่เป็นผู้เรียนเก่งจำนวน 5 คน

เครื่องมือในการวิจัย

1. รูปแบบการเรียนที่มีการซ่อมเสริมแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
2. ใบงานประกอบกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน
3. แบบประเมินผลงานผู้เรียน
4. แบบวัดคุณลักษณะการเห็นคุณค่าในตนเอง(Self-Esteem)

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างรูปแบบการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะเรื่องการเรียนรู้แบบร่วมมือ(Cooperative Learning) และการซ่อมเสริมโดยเพื่อนช่วยเพื่อน นำมาดัดแปลงใช้ในวิธีเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
2. นำรูปแบบการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มาปรับปรุงจัดเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัย
3. นำรูปแบบการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อปรับปรุง
4. ปรับปรุงรูปแบบการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนตามคำแนะนำ แล้วจัดพิมพ์เพื่อนำไปใช้

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างใบงานประกอบกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
2. ใบงานประกอบกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนและการเห็นคุณค่าในตนเอง
3. ใบงานประกอบกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อ
4. ปรับปรุงใบงานประกอบกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนตามคำแนะนำ แล้วจัดพิมพ์เพื่อนำไปใช้

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบประเมินผลงานผู้เรียนดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. นำแบบประเมินผลงานของนางสุจิตรา อมรสุวรรณ (2545) มาปรับปรุงให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัย
3. นำแบบสร้างแบบประเมินผลงานให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อปรับปรุง
4. ปรับปรุงแบบสร้างแบบประเมินผลงานตามคำแนะนำ แล้วจัดพิมพ์เพื่อนำไปใช้

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง (Self - Esteem) ดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. นำแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง (Self - Esteem) ของนภาพร จันทวรรณ (2545) มาปรับปรุงให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัย
3. นำแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อปรับปรุง
4. ปรับปรุงแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ตามคำแนะนำ แล้วจัดพิมพ์เพื่อนำไปใช้

แบบวัดคุณลักษณะการเห็นคุณค่าในตนเอง(Self-Esteem)

แบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem) ซึ่งผู้วิจัยปรับมาจาก แบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ของนภาพร จันทวรรณ (2545) ลักษณะของแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง มีจำนวนทั้งสิ้น 20 ข้อ ซึ่งเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ คือ เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย โดยตรวจให้คะแนนคำตอบดังนี้

		ข้อความเชิงบวก	ข้อความเชิงลบ
เห็นด้วย	ให้คะแนน	3	1
ไม่แน่ใจ	ให้คะแนน	2	2
ไม่เห็นด้วย	ให้คะแนน	1	3

ลักษณะของแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง (Self - Esteem) มีจำนวนทั้งสิ้น 20 ข้อ โดยแต่ละข้อให้คะแนนคำตอบดังนี้

ข้อความที่แสดงความรู้สึกทางบวก ได้แก่ ข้อ 1,5,7,8,9,10,14,15,16,17,18,19,20

ข้อความที่แสดงความรู้สึกทางลบ ได้แก่ ข้อ 2,3,4,6,11,12,13

ช่วงคะแนนความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง หากมีคะแนนรวมสูง จะหมายถึงบุคคลนั้นมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูง และหากมีคะแนนรวมต่ำ จะหมายถึงบุคคลนั้นมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยใช้เวลา 6 สัปดาห์ๆละ 3 คาบ โดยดำเนินการดังนี้

1. ให้ผู้เรียนทุกคนทำแบบวัดคุณลักษณะการเห็นคุณค่าในตนเอง(Self-Esteem)
2. ครูดำเนินการสอนโดยการสาธิตให้ผู้เรียนทำตามใบงานที่ละขั้นตอน หลังจากนั้นให้ผู้เรียนทำตามใบงานอีกครั้งด้วยตนเอง เพื่อสร้างงาน 1 ชิ้นตามที่ครูมอบหมาย
3. ครูประเมินผลงานผู้เรียนทีละคนโดยใช้แบบประเมินผลงานผู้เรียน ทำให้เลือกได้ผู้เรียนเก่ง 5 คน และผู้เรียนอ่อนจำนวนหนึ่ง
4. ครูทำความเข้าใจกับผู้เรียนทั้งห้องว่ามีผู้เรียนบางคนทำงานช้ามาก ผลงานไม่ค่อยดี ครูจะให้ผู้เรียนเก่งๆมาช่วยเพื่อน ประมาณ 30 นาที เรียกว่าวิธีเพื่อนช่วยเพื่อน โดยหลังการทบทวน ผู้เรียนอ่อนจะต้องสร้างผลงานส่งให้ครูประเมินอีกครั้ง
5. ครูขานชื่อผู้เรียนเก่ง 5 คน แนะนำให้ทั้งห้องว่าเป็นผู้เรียนเก่งที่จะมาช่วยเพื่อน การขานชื่อเป็นการเสริมแรง(Reinforcement) ทำให้ผู้เรียนเก่งเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง
6. ผู้เรียนเก่งจับคู่ตัวให้ผู้เรียนอ่อนใช้เวลาประมาณ 30 นาที
7. ครูให้ผู้เรียนอ่อนกล่าวขอบคุณผู้เรียนเก่งและเขียนความรู้สึกที่มีต่อเพื่อนที่ตัวให้ เนื่องจากผู้เรียนบางคนไม่กล้าพูดชมเชยเพื่อน ผู้วิจัยจึงให้แสดงออกโดยการเขียนแทน แล้วให้ผู้เรียนอ่อนที่ถูกต้องนำสิ่งที่เขียนขอบคุณเพื่อนไปติดบอร์ดหลังห้องเรียน
8. ครูกล่าวชมเชยผู้เรียนเก่งที่มีน้ำใจช่วยเหลือเพื่อน เพื่อเสริมแรงผู้เรียน(Reinforcement)
9. ดำเนินการดังข้อ 2-7 ในทุกครั้งที่เรียน เป็นเวลา 5 สัปดาห์
10. ครูให้ผู้เรียนทุกคนทำแบบวัดคุณลักษณะการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem) อีกครั้ง ในการเรียนครั้งที่ 6

การวิเคราะห์ข้อมูล

เปรียบเทียบค่าจากแบบวัดคุณลักษณะการเห็นคุณค่าในตนเอง(Self-Esteem) ก่อนและหลังเรียนมาวิเคราะห์ แต่นำข้อมูลเฉพาะผู้เรียนเก่งมาวิเคราะห์เท่านั้น โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. นำผลจากแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง (Self - Esteem) ครั้งที่ 1 ที่ใช้ถามก่อนการเรียนมาวิเคราะห์ว่าแต่ละคนมีค่าช่วงคะแนนความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง โดยเฉลี่ยเท่าไร
2. นำผลจากแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง (Self - Esteem) ครั้งที่ 2 ที่ใช้ถามหลังการเรียนมาวิเคราะห์ว่าแต่ละคนมีค่าช่วงคะแนนความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง โดยเฉลี่ยเท่าไร
3. เปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองก่อนและหลังการเรียน ดังตาราง

ตาราง 1 แสดงค่าเฉลี่ยของระดับการเห็นคุณค่าในตนเองก่อนและหลังการทดลอง

ผู้เรียน	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง
	$\bar{X}$	$\bar{X}$
คนที่ 1	2.15	2.30
คนที่ 2	2.50	2.70
คนที่ 3	2.40	2.80
คนที่ 4	2.25	2.55
คนที่ 5	2.65	2.90
รวม	2.39	2.65

จากตาราง 1 แสดงให้เห็นว่า โดยรวมแล้วผู้เรียนทุกคนมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองสูงขึ้นหลังการทดลอง

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล หลังการเรียนรู้โดยใช้โดยวิธีเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่าความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของผู้เรียนเก่งทุกคนมีค่าสูงขึ้น แสดงให้เห็นว่า การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถพัฒนาคุณลักษณะการเห็นคุณค่าในตนเอง(Self-Esteem) ของผู้เรียนระดับชั้น ปวช.2 ที่เป็นผู้เรียนเก่ง ในวิชาคอมพิวเตอร์เพื่องานอาชีพให้เพิ่มขึ้นได้จริง นอกจากนั้นเมื่อพิจารณาข้อมูลเป็นรายบุคคล ผู้เรียนเก่งคนที่ 1 นั้นเป็นผู้ที่เรียนได้ดีที่สุดในวิชานี้ มีผลของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าเดิมก็จริง แต่เมื่อเทียบกับเพื่อนอีก 4 คน ก็ยังพบว่ามีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งเป็นข้อมูลที่น่าสนใจในการที่ผู้วิจัย ตลอดจนอาจารย์ที่ปรึกษาสามารถนำไปพิจารณาถึงสาเหตุ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่จะช่วยเหลือผู้เรียนและพัฒนาผู้เรียนต่อไป

สรุป

ผู้เรียนที่ผ่านการเรียนรู้โดยใช้โดยวิธีเพื่อนช่วยเพื่อน จะมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองที่สูงขึ้นทุกคน จึงควรได้ขยายผลโดยใช้การสอนลักษณะนี้ในการเขียนแผนการสอนวิชาอื่นๆ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเก่งได้พัฒนาคุณลักษณะการเห็นคุณค่าในตนเองให้คงอยู่กับผู้เรียนต่อไป ในขณะเดียวกันในวิชาที่แตกต่างกันนั้นผู้เรียนเก่งอาจเปลี่ยนแปลงบทบาทเป็นถูกช่วยเหลือหรือผู้เรียนอ่อนบ้าง ควรศึกษาต่อไปในว่าผู้สอนจะสามารถพัฒนาคุณลักษณะการเห็นคุณค่าในตนเองให้เกิดผลดีกับผู้เรียนอย่างไรบ้าง

เอกสารอ้างอิง

- ครรรชิต มัลลียงศ์. (2538 ธันวาคม-มกราคม).นโยบายไอทีกับระบบฐานข้อมูลการศึกษา.วารสารการศึกษาแห่งชาติ. หน้า 4-21
- นภาพร จันทวรรณ.(2545) การใช้ทักษะชีวิตเพื่อพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง ในการป้องกันการติดยาบ้าของนักเรียนชั้นมัธยมต้น โรงเรียนบ้านดอนแก้ว อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุจิตรา อมรสุวรรณ. (2545).การสร้างชุดการสอนร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเรื่องระบบคอมพิวเตอร์ของผู้เรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (รายงานการวิจัยในชั้นเรียน) .วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีลำพูน.สถาบันการอาชีวศึกษาภาคเหนือ 1 กระทรวงศึกษาธิการ.